

1689 2den Beh. af Forsl. t. Finantsl. f. Finantsaaret fra 1ste April 1869 til 31te Marts 1870. 1690

var overbevist om, naar jeg har forstaaet dem derhen, at han vil afvente Kirkecommissions Betænkning over den Sag, inden han træffer nogen Foranstaltning i Anledning af samme, og, da dette efter min Opfattelse vil være tilstrækkeligt for Diebliffet, og jeg troer, at man under de nærværende Omstændigheder kan berolige sig derved, saa skal jeg tage mit Forslag tilbage.

Formanden: Det Endringsforslag, der er stillet af det 8de kongevalgte Medlem, er saaledes taget tilbage af ham. Seg skal spørge, om Nogen optager det.

J. C. Jacobsen: Seg optager det.

Formanden: Endringsforslaget er altsaa optaget. Den 3die kongevalgte Landstingsmand har Ordet.

J. C. Jacobsen: Seg veed meget vel, at det af Mange vil blive betragtet som upolitisk af mig at have optaget et Forslag som det heromhandlede, men jeg har ikke kunnet lade det være. Efterat dette Spørgsmaal først er blevet bragt paa Bane, efterat det Spørgsmaal er blevet reist, om den Foranstaltning, der her er Tale om, nemlig en Organisation af en heelt ny Institution, der skal passe ind i og sættes istedetfor en ældre, kan beslattes og afgjøres ved en Bøtoring under Finantslovsforslaget eller ikke, saa forekommer det mig, at det er urigtigt fra Landstingets Standpunkt at lade Spørgsmaalet falde. Seg troer, at Conseqventjerne deraf ville komme i Tidens Løb, ligesom vi allerede have seet, hvilke Conseqventjer der er blevet draget deraf, at vi tidligere have ladet noget Saadant passere. Seg troer ikke, at vi nu burde lade det passere. Seg gjør mig ikke nogenjombest Illusion med Hensyn til Resultatet af den Afstemning, der nu vil finde Sted over Forslaget, og det skalde slet ikke undre mig, om jeg blev den Gæste, der stemte for det, men jeg har i ethvert Fald tilfredsstillet min egen Samvittighed, og det er altid min Regel

at gjøre, hvad jeg anseer for det Rette, uden Hensyn til, om Andre ville være med dertil eller ikke. — Med Hensyn til selve Sagen troer jeg dog endnu at burde sige, at jeg ikke hører til dem, der i Principet ere imod en saadan Forandring som den, der tilfigtes ved Regjeringens Forslag, og jeg kan i saa Henseende fatte mig kort ved fuldstændig at holde mig til, hvad den ærede 7de Landstingsmand for 1ste Kreds (David) igaar udtalte; jeg opfatter Sagen aldeles paa samme Maade som han. Men, afsæet fra Betragtningen om det constitutionelt Urigtige i at ordne et saadant Forhold gennem Finantsloven, vil jeg ikke under nogen Omstændighed kunne stemme for en Bevilling som denne, hvorved man lægger det fuldstændig over i en enkelt Ministers Haand at indføre en ny Institution og at organisere den, som ham tykkes. Det forekommer mig ikke rigtigt i den Grad at handle iblinde. Naar den høitærede Cultusminister syntes at beklage sig over, at man her var gaaet ind paa personlige Betragtninger, saa vil jeg dog bede ham om at erindre, at det er ham selv, der har stillet sin Person frem. Den ærede Minister har nemlig ikke fundet det rigtigt at gjøre os bekendte med sin Plan, men jeg kan ikke tvivle om, at han jo har en Plan, idet det dog vilde være altfor galt, hvis han var fremkommen med sit Forslag, uden at have en Plan. Det maa altsaa være forsættigt, og fordi han ikke finder det rigtigt at forelægge Rigsdagen sin Plan, at han ikke har gjort det. Han maa finde, at det vilde være et Indgreb i hans Prærogativer, dersom man vilde vide mere om Planen end det, som han har sagt om de 5 Medlemmer med en Formand. Seg troer, som sagt, ikke, at Landstinget burde handle saaledes iblinde. Ganske anderledes vilde Sagen have stillet sig, dersom der havde foreligget en fuldstændig Plan, som man kunde bedømme. Da dette ikke er Tilfældet, er man imidlertid nødsaget til at spørge sig selv, om man kan betro den Minister, der for Diebliffet beklæder Pladsen som Kirke- og Underviisningsminister, at af-